

Elnök Úr, a maga szíve sose fáj? Beszélgetés Papp Lajossal az Okanagani Magyar Egyesület elnökével

Évtizedek óta dolgozom a magyar emigrációnak, túl és átéltem számtalan elnök uralkodását, akkor, amikor “sikk” volt ez a pozíció, rangos vendégek mellett lehetett ülni és előkelő helyeken beszédet mondani.

Ezek az évek a múlté, különösen kisebb helyeken, ahol a rendezvények után az elnök is segít takarítani, vagy levágja a füvet kritikus szemek kíséretében. Kolbászt készít, kéztörülőt cserél, hivatalos ügyekben intézkedik ha van kulturális eseményre lehetőség, elhuzzuk a szánkat mert nem tetszik az időpont vagy a vendégszereplők. Reklamálunk, telefonálunk, befolyásolunk, ölelgetünk és háta mögött jól megkritizáljuk, de a világért sem kívánnánk magunknak ezt a munkakört.

Az utolsó pikniken erőszakkal elragadtam, hogy gondolatait megossza az olvasókkal, de ezalatt számtalanszor keresték, felvilágosították, véleményt alkottak, kérdezték hol van, mióta, meddig, mikor, mennyi, hova tettük stb... stb...

Vége egy csendes perc, felteszem a kérdést: Hány éve elnök?

Ez a harmadik évem, az első kettőt “megúsztam”, most is igyekszem és remélem megkapom a kellő támogatást úgy a vezetőségtől, mint a tagságtól is. A vezetőségi tagok mindannyian támogatnak munkámban, a tagság csak részben. Ezt azért mondom, mert a rendezvények nem eléggé látogatottak. Itt volt a tavaszi bál, amit az otthonunkban tartottunk, erkölcsileg sikeres volt, viszont lehetünk volna többen is.

Talán nevezük táncestének mert én úgy gondolom, ha bálba megyünk, jobban kiöltözünk, nagyobb zenekart, termet és táncparketet?

Ez igaz, de sajnos sehol sem kaptunk bérelhető termet.

Előző élete?

A völgybe 2003-ban költöztem Vancouverből, ahol aktív, sőt vezetőségi tag is voltam. Sajnos, a feleségem beteg lett, így egy hosszabb időszak kiesett életemből.

Valószínűleg meglepte az itteni egyesületi élet lassúsága a vancouveri eseményekben gazdag magyar kulturális élet után.

Igen, ahol több a tag, több a rendezvény, nagyobb a férőhely. A színjátszócsoporthoz és a magyarországi vendégszereplések gyakoriak voltak és teltház volt mindig.

Mi volna az, ami kicsit jobb kedvet adna az elnöknek?

A megértés. Megértés a tagoktól és egymás iránt. Nem kell feltétlenül szeretni, de el kellene egymást viselni, így közelebb kerülnénk egymáshoz. Több a kritika, mint kellene, pedig csak az követ el hibát, aki dolgozik. Ez nem szándékos, ne törjünk pálcát fölötte. Egymás iránti megértésre és szeretetre kérem a magyarokat és bízom abban, hogy elnézik egymás hibáit és továbbra is látogatják rendezvényeinket. Amikor az egyesület

múltját lassan megismertem, gondoltam, hogy egy békés hangulatot tudok teremteni. Ezt szerettem volna. Sajnos én ezt nem tudom megvalósítani, higye el nekem ez igen fáj.

Sikerélmény?

Nehéz erre válaszolni, de az egyik az lenne, ha együtt tudnánk működni és a tagok közötti viszály megszűnne. Visszamegyek az 1956-os Emlekkünnépele, akkor igazán boldog voltam, mert úgy éreztem, hogy egyek vagyunk, összefogtunk. Telt ház volt a holtelban, a mi kis Magyar Házunkban és akkor gondoltam, milyen jó is volna megnagyobbítani az épületet. A visszajelzések nagyon jók voltak és ez olyan boldoggá tett, hogy biztos voltam benne, minden megváltozik. Máskülönben anyagi téren a vacsorák és a kolbász eladás adja a jövedelmet, ami igen sok munkával jár. A “kolbászgárda” igen erősen dolgozik. Köszönet a sok munkáért és köszönet a fogyasztóknak is.

Lelkileg gyógyulófélben van?

Lelkileg megnyugodtam, belenyugszom a sorsomba, folytatom az életemet tovább. Megnyugvás? Egy élettársat soha nem lehet elfelejteni, de nem is akarom, viszont az egyedüllét nagyon rossz és ezt csak azt tudja, aki benne van. Azt mondják az emberek, hogy megértenek, remélem ez igaz.

Van elég elfoglaltsága ami elvonja figyelmét magánéletének problémáiról?

Igen, az elfoglaltság jót tesz nekem, kevesebb időm van arra, hogy mindig emlékezzem és beteggé tegyem magam. Kertészkedem, a családom Vancouverben van, vannak unokák, intézem az Egyesület ügyes-bajos dolgait. Szeretek horgászni, fenntartom a kapcsolatot a Dél Okanagani Magyar Egyesülettel, látogatjuk egymás rendezvényeit és úgy érzem, meg van az eredmény. Mindent megpróbálok, de a jövőbe belelátni nem lehet.

Ésik Mária